

Гошар сматра да је фалсификовање Пођо започео сам, али да је убрзо морао у посао да укључи и Николија. Спочетка су они вероватно, у оптицај пустили такозвани други Медицејски препис, а први су задржавали с намером "да скину две коже с истог вола", али је ускоро "тржиште постало загађено" великим бројем разобличених фалсификата. Пођо није одлучио да ризикује по други пут. Тај први препис је вероватно у оптицај пустио његов син Ђовани Франческо, кад је проћердао сву очеву имовину. Осим наведених дела, фирма Пођо - Николи је пустила у оптицај текстове следећих класичних аутора: комплетног Квинтилијана, неке Цицеронове трактате, седам његових говора, Лукреција, Петронија, Плаута, Тертулијана, неке Марцелинове текстове, Калпурнија Секула и др. После проналажења Тацита, тржиште се усталасало: 1455. год. "Енох д'Асколи је у неком данском манастиру (опет манастир, и опет на северу) нашао Тацитове "Дијалог о говорницима", "Животопис Агриколе" и "Германију", у којима се, као што је познато, и језик и карактер знатно разликују од "Историје" и "Анала"... На тржишту су се појавиле Тациту приписане "Facetiae", али је фалсификат, не тако брзо, разобличен" [357, стр. 350-351].

Овај пример смо навели без икакве намере да читаоца убедимо да су антички документи фалсификати. Аутор ове књиге не дели мишљење Морозова, према коме је већина античких дела фалсификат. Наша позиција је битно другачија: као што су показала статистичка истраживања, практично сви до нас доспели древни документи су изворници, који нису написани с намером да будуће хронологе доведу у заблуду, него с намером да се забележе стварни догађаји. Штавише, као што смо показали, "статистичка хронологија" коју нуди аутор књиге, многе документе, на пример Птоломејев "Алмагест" итд., ослобађа сумње да су фалсификати. *По мом мишљењу, практично сви догађаји описани у древним документима, "збили су се десили". Друго је питање где и када?* Баш по том последњем питању се и десила горе откривена збрка, која је, као резултат нормалних хронолошких грешака, изазвала продужавање "реалне хронологије". Наша нова хронологија захтева *промену датирања* давних догађаја и докумената, *али никако не оспорава њихову оригиналност* као истинитих сведока прошлих догађаја. Све што је речено односи се посебно на дела Тацита, Плутарха, Тита Ливија итд. Чак и да је Пођо имао неке везе с писањем текста "Историје", могао је описивати догађаје који су се десили 200-400 година а не хиљаду година раније. Гошарова и Росова позиција се лако може објаснити: они су инсистирали на тези о фалсификату само зато што су били убеђени у ваљаност традиционалне хронологије. Њене промене мењају и наш однос према догађајима као што је Пођово учешће у откривању Тацитовог текста.